

Wij twee

Nicholas Sparks bij Boekerij:

The Notebook (Het dagboek)

Message in a Bottle (De brief)

Safe Haven (Veilige haven)

The Best of Me

The Longest Ride

The Choice (De keuze)

Zie mij

De ontmoeting

De thuiskomst

De bruiloft

Wij twee

Je bent nooit alleen

Op het eerste gezicht

Een liefde om nooit te vergeten

Met hart en ziel

De redding

Leven voor de liefde

Lieve John

De gelukkige (The Lucky One)

De terugkeer

Het laatste lied (The Last Song)

De wens

Droomland

Blijf bij me (Remain)

Nicholas Sparks

Wij twee

(Two by Two)

Russell had nooit kunnen denken dat hij er
op een dag als vader alleen voor zou staan...

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

Eerste druk 2017
Zevende druk 2026

ISBN 978-90-492-1025-0
ISBN 978-94-023-2888-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Two by Two*
Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Adobe Stock / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2016 Willow Holdings, Inc.
© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor jou, mijn trouwe lezer:
bedankt voor de afgelopen twintig jaar

En toen waren we met zijn drieën

‘Wauw!’ weet ik nog dat ik zei toen Vivian de badkamer uit kwam en me het positieve resultaat van de zwangerschapstest liet zien. ‘Dat is geweldig!’

In werkelijkheid had ik meer een gevoel van... Echt waar? Nu al?

Ik was bovenal geschokt, maar er zat ook wel een beetje angst bij. We waren iets langer dan een jaar getrouwd en ze had me al verteld dat ze van plan was om de eerste paar jaar thuis te blijven als we besloten een kindje te krijgen. Ik was het altijd met haar eens geweest als ze dat zei – ik wilde het zelf ook – maar op dat moment begreep ik dat ook ons leven als stel met twee inkomens binnenkort afgelopen zou zijn. Bovendien wist ik niet eens zeker of ik er wel klaar voor was om vader te worden, maar wat kon ik eraan doen? Het was nou niet zo dat ze me erin had geluist, of dat ze voor me verborgen had gehouden dat ze een kindje wilde, en ze had het laten weten toen ze met de pil stopte. Ik wilde ook kinderen, natuurlijk, maar ze was pas drie weken daarvoor met de pil gestopt. Ik weet nog dat ik dacht dat ik waarschijnlijk op zijn minst een paar maanden had voordat haar lichaam zich weer zou hebben aangepast aan zijn normale toestand, de toestand waarin het kinderen kon produceren. Het had net zo goed gekund dat ze moeite had om zwanger te worden, wat betekende dat het misschien zelfs wel een jaar of twee zou gaan duren.

Maar dat ging niet op voor mijn Vivian. Haar lichaam had zich meteen aangepast. Mijn Vivian was vruchtbaar.

Ik sloeg mijn armen om haar heen en bestudeerde haar om te zien of ze al straalde. Maar daar was het nog te vroeg voor, toch? Wat is dat stralen trouwens eigenlijk? Is het alleen maar een manier om te zeggen dat iemand er warm en zweterig uit ziet? Hoe zouden onze levens gaan veranderen? En hoeveel?

De vragen buitelden over elkaar heen en terwijl ik mijn vrouw vasthield, had ik, Russell Green, op geen ervan een antwoord.

Maanden later gebeurde het grote HET, hoewel ik moet toegeven dat het grootste deel van de dag nog steeds als een waas voor me is.

Achteraf gezien had ik het waarschijnlijk allemaal moeten opschrijven toen het nog vers in mijn geheugen lag. Een dag als het grote HET hoort in uitvoerig detail herinnerd te worden, niet de wazige kiekjes die ik voor de geest krijg. De enige reden dat ik me er zo veel van herinner, is vanwege Vivian. Elk detail leek wel in haar bewustzijn gegrift, maar ja: zij was dan ook degene die aan het bevallen was, en pijn heeft soms tot gevolg dat hij de geest scherper maakt. Dat zeggen ze tenminste wel.

Wat ik wel weet is dit: soms, als we herinneringen ophalen aan de gebeurtenissen van die dag, hebben zij en ik een net iets andere mening. Ik beschouwde mijn daden bijvoorbeeld als volkomen begrijpelijk onder die omstandigheden, terwijl Vivian dan weer beweerde dat ik egoïstisch was, en dan weer gewoon een volslagen idioot. Als ze het verhaal aan vrienden vertelde – en dat heeft ze heel vaak gedaan – begonnen mensen zonder uitzondering te lachen, of ze schudden hun hoofd en gaven haar medelijdende blikken.

In alle eerlijkheid: ik vind dat ik niet egoïstisch en ook geen volslagen idioot was; het was tenslotte ons eerste kind, en geen van beiden wisten we wat we precies konden verwachten toen ze weeën kreeg. Kun je ooit echt goed voorbereid zijn op wat er komen gaat? Een bevalling, had ik gehoord, is onvoorspelbaar; tijdens haar zwangerschap heeft Vivian me er meer dan eens aan herinnerd dat het proces van de eerste weeën tot de daadwerkelijke geboorte meer dan een dag kon duren – vooral bij een eerste kind – en dat bevellingen van meer dan twaalf uur niet ongebruikelijk waren. Zoals de meeste jonge aanstaande vaders beschouwde ik mijn vrouw als de expert en geloofde ik haar op haar woord. Zij was tenslotte degene die al die boeken had gelezen.

Er moet ook worden aangetekend dat ik niet volledig tekortschoot op de ochtend in kwestie. Ik had mijn verantwoordelijk-

heden serieus genomen. Zowel haar weekendtas als de tas voor de baby was gepakt, en de inhoud van allebei was gecheckt en nog eens gecheckt. Het fototoestel en de filmcamera waren opgeladen en klaar voor gebruik, en de babykamer was volledig bevoorraad met alles wat ons kind nodig zou hebben voor minstens een maand. Ik wist wat de snelste route naar het ziekenhuis was en had alternatieve routes uitgezocht, voor als er toevallig een ongeluk op de snelweg was gebeurd. Ik wist ook dat de baby niet lang op zich zou laten wachten: in de dagen voor de daadwerkelijke geboorte was er talloze keren loos alarm geweest, maar zelfs ik wist dat het aftellen officieel was begonnen.

Met andere woorden, ik was niet heel erg verbaasd toen mijn vrouw me op 16 oktober 2009 om half vijf wakker schudde en aankondigde dat er vijf minuten tussen de weeën zaten en dat het tijd was om naar het ziekenhuis te gaan. Ik twijfelde niet aan haar; zekende het verschil tussen harde buiken en het échte werk, en hoewel ik me had voorbereid op dit moment, was mijn eerste gedachte niet dat ik snel wat kleren aan moest doen en de auto moest gaan inladen. Sterker nog, mijn eerste gedachten gingen helemaal niet over mijn vrouw en over mijn kind dat zeer binnenkort geboren zou worden. Mijn gedachten gingen meer ongeveer als dit: *Vandaag is het grote HET, en mensen gaan een heleboel foto's nemen. Andere mensen zullen tot in de eeuwigheid naar die foto's kijken, dus – in overweging nemend dat het voor het nageslacht bewaard zal blijven – kan ik misschien maar het beste even gauw douchen voor we gaan, want mijn haar ziet eruit alsof ik de nacht in een windtunnel heb doorgebracht.*

Het is niet dat ik ijdel ben; ik dacht gewoon dat ik zeeën van tijd had, dus zei ik tegen Vivian dat ik over een paar minuten klaar zou zijn om te gaan. Over het algemeen douche ik kort – niet meer dan tien minuten op een normale dag, inclusief scheren – maar net nadat ik het scheerschuim had aangebracht, dacht ik dat ik mijn vrouw hoorde schreeuwen vanuit de woonkamer. Ik luisterde nog eens en hoorde niets, maar ging me toch iets meer haasten. Tegen de tijd dat ik me aan het afspoelen was, hoorde ik haar schreeuwen, maar gek genoeg leek het alsof ze óver mij aan het schreeuwen was, niet tégen mij. Ik sloeg een handdoek om mijn middel en stapte de don-

kere gang in, nog nadruipend. Ik zweer bij God dat ik minder dan zes minuten onder de douche heb gestaan.

Vivian schreeuwde weer en het duurde een seconde voordat ik had verwerkt dat Vivian op handen en knieën in haar mobieltje zat te schreeuwen dat ik GODVERDOMME ONDER DE DOUCHE STOND! en zich luidkeels zat af te vragen WAAR DIE IDIOOT IN GODSNAAM DACHT DAT HIJ MEE BEZIG WAS?!?!?!? ‘Idioot’ was trouwens nog de aardigste term die ze gebruikte om me te omschrijven in datzelfde gesprek; in werkelijkheid was haar taalgebruik heel wat kleurrijker. Wat ik niet wist, was dat de weeën die om de vijf minuten waren gekomen nu om de twee minuten kwamen, en dat ze ook pijn in haar onderrug had. Lage rugpijn tijdens de bevalling is ondraaglijk, en Vivian slaakte plotseling een gil die zo hard was dat het een zelfstandig levende entiteit werd, die misschien nog steeds wel rondhangt boven onze buurt in Charlotte, North Carolina, waar het voor de rest overigens rustig wonen is.

Je kan er zeker van zijn dat ik daarna op een zelfs nog hogere versnelling overging. Ik trok mijn kleren aan zonder dat ik me helemaal had afgedroogd en laadde de auto in. Ik ondersteunde Vivian terwijl we naar de auto liepen en zei er niets van dat ze met haar vingernagels in mijn onderarm stak. In een wip zat ik achter het stuur en toen we eenmaal op weg waren, belde ik de verloskundige, die beloofde ook naar het ziekenhuis te komen.

Er zat nog steeds een paar minuten tussen de weeën toen we aankwamen, maar Vivians aanhoudende pijn betekende dat ze meteen werd meegenomen naar de verloskamer. Ik hield haar hand vast en probeerde haar door haar ademhaling te gidsen – waarbij ze opnieuw verschillende kleurrijke opvattingen over mij uitte en me vertelde wat ik ‘kon doen met die klote-ademhaling van me!’ – tot de anesthesioloog arriveerde voor de ruggenprik. Aan het begin van de zwangerschap had Vivian overwogen of ze er wel of niet een zou nemen en had ze met enige aarzeling besloten het wel te doen, en dat bleek nu een zegen. Zodra het medicijn begon te werken, verdween haar pijn als sneeuw voor de zon, en Vivian glimlachte voor het eerst sinds ze me die ochtend had wakker geschud. Haar verloskundige – in de zestig, met netjes gekamd grijs haar en een vrien-

delijk gezicht – wandelde elke twintig tot dertig minuten de kamer binnen om te kijken hoeveel ontsluiting ze al had, en tussen die bezoeken door belde ik beide ouderparen, plus mijn zus.

Het was tijd. Er werden verpleegkundigen opgetrommeld en die begonnen kalm en professioneel de apparatuur op te stellen. Toen zei de dokter plotseling tegen mijn vrouw dat ze moest persen.

Vivian perste tijdens drie weeën; bij de derde begon de dokter plotseling met zijn handen en polsen te draaien als een goochelaar die een konijn uit zijn hoed tovert, en het volgende moment was ik vader.

Zomaar ineens.

De dokter onderzocht ons kindje, en hoewel ze een klein beetje bloedarmoede had, had ze tien vingers, tien tenen, een gezond hart en een paar longen die overduidelijk functioneerden. Ik vroeg naar de bloedarmoede – de dokter zei dat het niets was om je zorgen over te maken – en nadat hij een klodder kleverige substantie in de ogen van onze baby had gespoten, werd ze schoongemaakt, in een doek gewikkeld en in de armen van mijn vrouw gelegd.

Precies zoals ik al had voorspeld werden er de hele dag lang foto's genomen, maar niemand die ze later zag, leek het gek genoeg ook maar iets te kunnen schelen hoe ik eruitzag.

Er is wel gezegd dat als baby's geboren worden, ze er óf uitzien als Winston Churchill, óf als Mahatma Gandhi, maar aangezien de huid van mijn dochter een grijzige tint had van de bloedarmoede, was mijn eerste gedachte dat ze op Yoda leek, maar dan zonder de oren uiteraard. Een prachtige Yoda, let wel, een adembenemende Yoda, een Yoda die zo wonderlijk fantastisch was dat toen ze mijn vinger pakte, mijn hart bijna uit mijn borstkas barstte. Mijn ouders kwamen toevallig een paar minuten later aan en in mijn zenuwen en mijn opwindning liep ik hen in de hal tegemoet en flapte er de eerste woorden uit die in me opkwamen.

‘We hebben een grijze baby!’

Mijn moeder keek me aan alsof ik gek geworden was terwijl mijn vader met zijn vinger in zijn oor begon te peuteren alsof hij zich afvroeg of het verzamelde oorsmeer zijn vermogen om goed te ho-

ren had aangetast. Ze negeerden mijn opmerking en gingen de kamer binnen, waar ze Vivian met een serene uitdrukking op haar gezicht onze dochter in haar armen zagen wiegen. Mijn ogen volgden die van hen en ik vond dat London het allerdierbaarste meisje van de hele wereldgeschiedenis was. Hoewel ik ervan overtuigd ben dat alle kersverse vaders hetzelfde denken over hun eigen kinderen, is het gewoon een feit dat er maar één kind kan zijn dat daadwerkelijk het allerdierbaarste van de hele wereldgeschiedenis is, en ergens verbaasde het me dat anderen in het ziekenhuis niet bij onze kamer langskwamen om vol verwondering naar onze dochter te staren.

Mijn moeder stapte naar het bed en rekte haar hals uit om van nog dichterbij te kunnen kijken.

‘Hebben jullie al een naam?’ vroeg ze.

‘London,’ antwoordde mijn vrouw, met haar aandacht volledig aan ons kind gewijd. ‘We hebben besloten dat we haar London noemen.’

Uiteindelijk gingen mijn ouders weg, en ze kwamen die middag weer terug. Daartussendoor kwamen Vivians ouders ook langs. Ze waren met het vliegtuig gekomen uit Alexandria, Virginia, waar Vivian was opgegroeid, en hoewel Vivian dolblij was, voelde ik dat de spanning in de kamer meteen begon te stijgen. Ik had altijd het gevoel gehad dat zij geloofden dat hun dochter ergens genoeg mee had genomen toen ze met mij besloot te trouwen, en wie weet? Ook leken ze mijn ouders niet erg te mogen, en dat was wederzijds. Hoewel ze alle vier altijd beleefd tegen elkaar waren, was het niettemin duidelijk dat ze er de voorkeur aan gaven elkaars gezelschap te vermijden.

Mijn oudere zus, Marge, kwam ook langs met Liz, en ze hadden cadeautjes bij zich. Marge en Liz waren al langer bij elkaar dan Vivian en ik – op dat moment meer dan vijf jaar – en niet alleen vond ik Liz een fantastische partner voor mijn zus, ik wist ook dat Marge de meest geweldige oudere zus was die een man kon hebben. Aangezien allebei mijn ouders werkten – mijn vader was loodgieter en mijn moeder werkte als receptioniste bij een tandartsenpraktijk tot ze een paar jaar geleden met pensioen was gegaan – had

Marge niet alleen soms dienstgedaan als surrogaatouder, maar was ze een zus geweest die ik altijd alles kon toevertrouwen tijdens de angstaanjagende periode van mijn puberteit. Ook zij mochten Vivians ouders trouwens allebei niet, een gevoel dat was ontstaan op mijn huwelijk, toen Vivians ouders weigerden Marge en Liz naast elkaar te laten zitten aan de grootste tafel. Oké, Marge hoorde bij de dag-gasten en Liz niet – en Marge had ervoor gekozen een smoking te dragen, geen jurk – maar het was een belediging die ze geen van beiden hadden kunnen vergeven, aangezien andere, heteroseksuele stellen wel dat privilege hadden gekregen. Eerlijk gezegd geef ik Marge en Liz groot gelijk dat ze er boos over zijn, want het zat mij ook niet lekker. Zij en Liz hebben een betere relatie dan de meeste getrouwde stellen die ik ken.

Terwijl onze bezoekers kwamen en gingen, bleef ik de rest van de dag in de kamer zitten met mijn vrouw, dan weer in de schommelstoel bij het raam, dan weer op het bed naast haar, terwijl we allebei steeds weer vol verwondering fluisterden dat we een dochter hadden. Dan staarde ik naar mijn vrouw en mijn dochter, met de grootste overtuiging dat ik bij die twee hoorde en dat we met zijn drieën voor altijd met elkaar verbonden zouden blijven. Het gevoel was overweldigend – zoals alles die dag – en op een gegeven moment betrapte ik me erop dat ik aan het speculeren was hoe London eruit zou zien als pubermeisje, of waar ze over zou dromen, of wat ze met haar leven zou gaan doen. Elke keer als London begon te huilen, legde Vivian haar automatisch aan haar borst, en dan was ik getuige van weer een wonder.

Hoe weet London hoe ze dat moet doen? vroeg ik me af. Hoe weet ze dat in hemelsnaam?

Er is echter nog een herinnering aan die dag, een herinnering die helemaal alleen van mij is.

Het gebeurde op die eerste nacht in het ziekenhuis, lang nadat ons laatste bezoek was vertrokken. Vivian sliep en ik zat te doezen in de schommelstoel toen ik mijn dochter onrustig hoorde worden. Vóór die dag had ik eigenlijk nog nooit een pasgeborene vastgehouden, en ik pakte haar in mijn armen en hield haar dicht tegen

mijn lichaam. Ik dacht dat ik Vivian wakker zou moeten maken, maar tot mijn verbazing werd London weer rustig. Ik schuifelde heel voorzichtig terug naar de schommelstoel, en de volgende twintig minuten kon ik me alleen maar verwonderen over de gevoelens die ze bij me teweegbracht. Dat ik haar aanbad, wist ik al, maar nu al kon ik me een leven zonder haar niet voorstellen. Ik herinner me dat ik tegen haar fluisterde dat ik er, als haar vader, altijd voor haar zou zijn, en alsof ze precies wist wat ik zei, poepte ze en begon ze te wriemelen, en toen te huilen. Uiteindelijk gaf ik haar maar terug aan Vivian.

2

In den beginne

‘Ik heb het ze vandaag verteld,’ kondigde Vivian aan.

We waren in de slaapkamer, Vivian had haar pyjama aangetrokken en was in bed gekropen, en we waren eindelijk alleen met zijn tweeën. Het was half december, en London lag nog maar net een uur te slapen; met acht weken sliep ze nog steeds maar drie à vier uur achter elkaar. Vivian had niet geklaagd, maar ze was oneindig moe. Mooi, maar moe.

‘Wie heb je wat verteld?’ vroeg ik.

‘Rob,’ antwoordde ze, doelend op haar baas bij het mediabedrijf waar ze werkte. ‘Ik heb hem officieel laten weten dat ik na mijn zwangerschapsverlof niet terug zou komen.’

‘O,’ zei ik, met dezelfde steek van angst die ik had gevoeld toen ik het positieve resultaat van de zwangerschapstest zag. Vivian verdiende bijna net zoveel als ik, en zonder haar inkomen wist ik niet zeker of we ons onze levensstijl nog konden veroorloven.

‘Hij zei dat de deur altijd openstond als ik van gedachten veranderde,’ voegde ze eraan toe. ‘Maar ik zei tegen hem dat London niet door vreemden opgevoed zou worden. Waarom zouden we anders een kind nemen?’

‘Mij hoeft je niet te overtuigen,’ zei ik, terwijl ik mijn best deed te verbergen wat ik ervan vond. ‘Ik sta aan jouw kant.’ Nou ja, gedeeltelijk dan. ‘Maar je weet wel dat dat betekent dat we niet zo vaak meer uit eten kunnen en dat we zullen moeten besparen op onze extra uitgaven, hè?’

‘Ja, dat weet ik.’

‘En je hebt er geen probleem mee dat je minder vaak kunt winkelen?’

‘Je doet net alsof ik geld over de balk smijt. Dat doe ik helemaal nooit.’

De rekeningen van de creditcard leken soms op het tegendeel te wijzen – net als haar kledingkast, die uitpuilde van de kleren, de schoenen en de tassen – maar ik kon de ergernis in haar stem horen, en het laatste wat ik

wilde was met haar ruziemaken. In plaats daarvan rolde ik naar haar toe en trok haar tegen me aan, met iets heel anders in gedachten. Ik duwde mijn neus tegen haar hals en kuste haar.

‘Nu?’ vroeg ze.

‘Het is al een tijdje geleden.’

‘En mijn arme schat heeft het gevoel alsof hij op het punt staat te ontploffen, hè?’

‘Eerlijk gezegd wil ik dat niet riskeren.’

Ze lachte, en toen ik de knopen van haar pyjamajasje begon los te maken, klonk er een geluid uit de babyfoon. Op dat moment verstijfden we allebei.

Niets.

Nog steeds niets.

En net toen ik dacht dat de kust veilig was en ik lucht uit mijn longen liet ontsnappen waarvan ik niet eens wist dat ik die vasthield, begon het lawaai uit de babyfoon op volle sterkte. Met een zucht rolde ik me op mijn rug en Vivian gleed uit bed. Tegen de tijd dat London eindelijk gekalmeerd was – wat zeker een half uur duurde – was Vivian niet meer in de stemming voor een tweede poging.

De volgende ochtend hadden Vivian en ik meer geluk. Zo veel geluk zelfs dat ik opgewekt aanbood om voor London te zorgen wanneer ze wakker werd zodat Vivian weer kon gaan slapen. London moest echter net zo moe zijn geweest als Vivian: pas toen ik mijn tweede kopje koffie ophad, hoorde ik allerlei geluidjes, maar geen gehuil, uit de babyfoon komen.

In haar kamer was de mobile boven het wiegje aan het draaien, en London lag te wiebelen en zat vol energie, met beentjes die als de zuigers van een motor op en neer pompten. Ik moest er wel om glimlachen en plotseling glimlachte zij ook.

Het was niet zo dat ze een windje liet; het was geen reflex. Dat had ik al eerder gezien, en ik kon mijn ogen bijna niet geloven. Dit was een echte glimlach, zo stralend als een zonsopgang, en toen ze plotseling begon te giechelen, werd het toch al prachtige begin van mijn dag plotseling nog eens duizend keer zo goed.

Ik ben geen wijs man.

Begrijp me goed, ik ben best intelligent. Maar wijsheid houdt meer in dan intelligent zijn, want het omvat begrip, empathie, er-

varing, innerlijke rust en intuïtie, en achteraf gezien is het duidelijk dat ik een heleboel van die eigenschappen niet bezit.

En ik heb ook nog iets anders geleerd: leeftijd is geen garantie voor wijsheid, net zomin als leeftijd een garantie is voor intelligentie. Ik weet dat dat geen populaire opvatting is – is het niet zo dat we vaak onze ouderen als wijs beschouwen, deels omdat ze grijs en rimpelig zijn? – maar de laatste tijd ben ik tot de overtuiging gekomen dat sommige mensen worden geboren met de capaciteit om wijs te worden en andere niet, en dat bij sommige mensen wijsheid zelfs al op jonge leeftijd aanwezig lijkt te zijn.

Mijn zus Marge, bijvoorbeeld. Zij is wijs, en ze is maar vijf jaar ouder dan ik. Eerlijk gezegd is ze al wijs zo lang ik haar ken. Liz ook. Zij is jonger dan Marge en toch zijn haar uitspraken zowel diepzinnig als empathisch. Na een gesprek met haar merk ik vaak dat ik nadenk over de dingen die ze heeft gezegd. Mijn vader en moeder zijn ook wijs en ik heb er de laatste dagen veel over nagedacht, want het is me duidelijk geworden dat hoewel wijsheid een familietrek is, ik daar helemaal niets van heb meegekregen.

Als ik wijs was geweest, had ik tenslotte wel naar Marge geluisterd in de zomer van 2007, toen ze met me naar de begraafplaats reed waar onze grootouders begraven lagen en ze me vroeg of ik er wel echt honderd procent zeker van was dat ik met Vivian wilde trouwen.

Als ik wijs was geweest, zou ik naar mijn vader hebben geluisterd toen hij me vroeg of ik zeker wist dat ik voor mezelf wilde beginnen en mijn eigen reclamebedrijf wilde opzetten als ik vijfendertig zou zijn.

Als ik wijs was geweest, zou ik naar mijn moeder hebben geluisterd toen ze tegen me zei dat ik zoveel tijd met London moest doorbrengen als ik kon, omdat kinderen zo snel groot worden en je die jaren nooit meer terugkrijgt.

Maar zoals ik al zei: ik ben geen wijs man, en als gevolg daarvan is mijn leven eigenlijk wel zo'n beetje in een vrije val terechtgekomen. Zelfs nu vraag ik me nog af of ik er ooit wel weer bovenop zal komen.

Waar moet je beginnen wanneer je probeert iets zinnigs te zeggen over een verhaal waar weinig zinnigs aan te ontdekken valt? Bij het begin? En waar is het begin?

Wie zal het zeggen?

Dus laat ik hiermee beginnen. Toen ik klein was, groeide ik op in de verwachting dat ik me volwassen zou voelen tegen de tijd dat ik achttien was, en ik had gelijk. Op mijn achttiende was ik al bezig met plannen maken. Mijn ouders hadden van loonstrookje naar loonstrookje geleefd, en ik was niet van plan hetzelfde te gaan doen. Ik droomde ervan mijn eigen bedrijf te beginnen, eigen baas te zijn, ook al wist ik nog niet goed wat ik dan daadwerkelijk ging doen. Omdat ik dacht dat een studie me wel in de juiste richting zou sturen, ging ik naar de North Carolina State University, maar hoe langer ik er studeerde, hoe jonger ik me leek te voelen. Tegen de tijd dat ik mijn diploma kreeg, kon ik het idee niet van me afschudden dat ik nog vrijwel dezelfde jongen was als ik op de middelbare school was geweest.

Bovendien had die studie me niet geholpen een beslissing te nemen over wat voor soort bedrijf ik zou beginnen. Ik had maar weinig levenservaring in de echte wereld en nog minder kapitaal, dus stelde ik mijn droom uit en nam ik een baan aan bij een reclamebureau voor een man die Jesse Peters heette. Ik droeg een pak als ik naar mijn werk ging en werkte van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, en toch voelde ik me meestal nog steeds jonger dan je aan de hand van mijn ware leeftijd zou zeggen. In het weekend ging ik naar dezelfde kroegen als ik had gedaan toen ik nog studeerde, en ik beeldde me vaak in dat ik opnieuw kon beginnen als eerstejaars en dat ik probleemloos zou kunnen aansluiten bij welke studentenclub dan ook, waar ik toevallig lid van zou worden. Tijdens de acht jaar daarna zouden er zelfs nog meer veranderingen zijn; ik trouwde, kocht een huis en nam een hybride auto, maar zelfs toen voelde ik me niet per definitie altijd als een volwassen versie van mezelf. Peters had tenslotte in feite de plaats van mijn ouders ingenomen – net als mijn ouders kon hij me zeggen wat ik moest doen ‘of anders...’ – waardoor het leek alsof ik nog steeds maar net deed alsof. Soms als ik aan mijn bureau zat, probeerde ik mezelf ervan te overtuigen: *Oké, het is nu officieel. Ik ben nu volwassen.*

Dat besef kwam uiteraard wel nadat London was geboren en Vivian ontslag had genomen. Ik was nog geen dertig jaar oud, en de

druk die ik voelde om de komende paar jaar mijn gezin te onderhouden, vergde een offer van me dat groter was dan zelfs ik had verwacht, en als dat niet betekent dat je volwassen bent, dan weet ik het niet meer. Als ik klaar was met werken bij het reclamebureau – op de dagen dat ik daadwerkelijk op een redelijk tijdstip thuis wist te komen – kwam ik binnen, hoorde ik London ‘Papa!’ roepen en dan wilde ik altijd dat ik meer tijd met haar kon doorbrengen. Dan kwam ze aanrennen en tilde ik haar op. Dan sloeg ze haar armen om mijn nek en zei ik tegen mezelf dat alle offers het waard waren geweest, al was het alleen maar vanwege ons geweldige kleine meisje.

In de hectiek van het leven was het gemakkelijk om mezelf ervan te overtuigen dat het met de belangrijke dingen – mijn vrouw en dochter, mijn baan, mijn familie – prima ging, ook al kon ik dan niet eigen baas zijn. Tijdens de zeldzame momenten waarop ik fantaseerde over de toekomst, zag ik een leven voor me dat niet eens zo heel veel verschilde van het leven dat ik op dat moment leidde, en dat was ook oké. Oppervlakkig gezien leek alles redelijk op rolletjes te lopen, maar dat had ik als een waarschuwing moeten zien. Geloof me als ik zeg dat ik echt geen flauw idee had dat ik binnen een paar jaar ’s ochtends op zou staan met het gevoel alsof ik een van die immigranten op Ellis Island was die in Amerika waren aangekomen met niets anders bij zich dan de kleren die ze aanhadden, die de taal niet spraken en zich afvroegen: wat moet ik nu in vredesnaam?

Wanneer begon het allemaal precies mis te gaan? Als je het aan Marge vraagt, is het antwoord duidelijk: ‘Het begon bergafwaarts te gaan toen je Vivian leerde kennen,’ heeft ze meer dan eens tegen me gezegd. Uiteraard corrigeerde ze zichzelf automatisch, typisch Marge. ‘Dat neem ik terug,’ voegde ze er dan aan toe. ‘Het begon veel eerder dan dat, toen je nog op de basisschool zat en je die poster aan je muur hing, die van dat meisje in de krappe bikini met die grote jetsers. Ik heb het trouwens altijd een mooie poster gevonden, maar je kreeg er een verworpen manier van denken door.’ Vervolgens, na nog wat meer te hebben nagedacht, schudde ze peinzend haar hoofd: ‘Nu ik erover nadenk, was je altijd al een beetje vernipt, en dat zegt wat als je bedenkt wie het zegt: degene die altijd is beschouwd als de mafkees van de familie. Misschien is jouw echte

probleem wel dat je altijd veel aardiger bent geweest dan goed voor je is.'

En daar heb je het. Als je probeert erachter te komen waar het mis is gegaan – of beter gezegd: waar jij de mist in bent gegaan – lijkt het een beetje op een ui pellen. Er is altijd nog een laag, nog een fout in het verleden of een pijnlijke herinnering die erbovenuit steekt, die dan weer nog verder terug in de tijd leidt, en dan zelfs nog verder, op zoek naar de ultieme waarheid. Ik ben op het punt beland dat ik ben opgehouden met proberen erachter te komen: het enige waar het op dit moment echt om gaat, is er genoeg van leren om te vermijden dat ik dezelfde fouten nog een keer maak.

Om te begrijpen waarom dat zo is, is het belangrijk om mij te begrijpen. Wat overigens niet gemakkelijk is. Ik ben al meer dan een derde van een eeuw mezelf, en de helft van de tijd begrijp ik mezelf nog steeds niet. Dus laat ik hiermee beginnen: naarmate ik ouder werd, ben ik steeds meer gaan geloven dat er twee soorten mannen op de wereld zijn. Het soort mannen dat trouwt, en het soort mannen dat vrijgezel blijft. Het soort dat trouwt is het soort man dat eigenlijk zo'n beetje iedere vrouw met wie hij iets heeft, taxeert om te bepalen of ze wel of niet De Ware zou kunnen zijn. Dat is de reden waarom vrouwen van in de dertig en veertig vaak dingen zeggen als: 'Alle leuke mannen zijn al bezet.' Daarmee doelen vrouwen op mannen die zich kunnen en willen binden om deel uit te maken van een stelletje.

Ik ben altijd van het trouwlustige soort geweest. Voor mij voelt het gewoon juist om deel uit te maken van een stelletje. Om de een of andere reden heb ik me altijd meer op mijn gemak gevoeld in het gezelschap van vrouwen dan dat van mannen, zelfs bij vriendschappen, en tijd doorbrengen met één vrouw die toevallig ook nog smoorverliefd op me was, kwam mij voor als het beste van alle mogelijke werelden.

En dat kan het ook zijn, denk ik. Maar daar begint het een beetje ingewikkelder te worden, want niet alle mannen van het trouwlustige soort zijn hetzelfde. Er bestaan subgroepen binnen het trouwlustige type, mannen die zichzelf bijvoorbeeld ook nog als romantisch

beschouwen. Klinkt goed, toch? Het soort mannen waarvan de meeste vrouwen beweren dat ze het willen? Dat is het waarschijnlijk ook, en ik moet toegeven dat ik lid ben van deze specifieke subgroep. In zeldzame gevallen heeft dit specifieke subtype echter ook de neiging om het anderen voortdurend naar de zin te maken, en al die drie dingen bij elkaar deden me geloven dat met een klein beetje meer inspanning – als ik nog maar iets beter mijn best deed – mijn vrouw me altijd net zo zou aanbidden als ik haar aanbad.

Maar hoe kwam het dat ik zo was geworden? Was het gewoon mijn aard? Was ik beïnvloed door familiedynamiek? Of had ik gewoon te veel romantische films gekeken toen ik op een leeftijd was dat ik heel beïnvloedbaar was? Of een combinatie van alle bovenstaande dingen?

Ik heb geen idee, maar ik durf zonder aarzelen te stellen dat te veel romantische films kijken helemaal de schuld van Marge was. Ze was dol op klassiekers als *An Affair to Remember* en *Casablanca*, maar *Ghost* en *Dirty Dancing* hoorden er ook bij, en *Pretty Woman* moeten we wel minstens twintig keer hebben gezien. Dat was haar favoriete film aller tijden. Wat ik natuurlijk niet wist, was dat Marge en ik er zo graag naar keken omdat we in die tijd allebei stapelverliefd waren op Julia Roberts, maar daar gaat het niet om. Die film zal waarschijnlijk eeuwig blijven bestaan omdat hij wérkt. De personages die gespeeld werden door Richard Gere en Julia Roberts hadden een soort... chemie. Ze praatten met elkaar. Ze leerden elkaar te vertrouwen, tegen alle verwachtingen in. Ze werden verliefd. En hoe zou iemand de scène kunnen vergeten waarin Richard Gere wacht op Julia – hij is van plan haar mee te nemen naar de opera – en ze naar buiten komt in een jurk die haar tot een volkomen andere vrouw maakt? Het publiek ziet Richards uitdrukking van ontzag, en uiteindelijk maakt hij een fluwelen doosje open, waarin de diamanten halsketting zit die Julia die avond ook zal dragen. Als Julia haar hand ernaar uitsteekt, klapt Richard plotseling het deksel dicht, en Julia's blij, verblufte gezicht...

Alles zat er eigenlijk al in, in alleen die paar scènes. De romantiek, bedoel ik: vertrouwen, verwachting en blijdschap gecombineerd met opera, mooie kleren en juwelen leidden allemaal tot liefde. In mijn

prepuberale brein klopte het gewoon allemaal: een soort handleiding voor hoe je indruk moest maken op een meisje. Ik hoefde eigenlijk alleen maar te onthouden dat meisjes de jongen eerst leuk moesten vinden en dat romantische gestes vervolgens zouden uitlopen op liefde. Uiteindelijk werd er weer een romanticus in de echte wereld gecreëerd.

Toen ik in groep acht zat, kwam er een nieuw meisje in de klas. Melissa Anderson was verhuisd uit Minnesota, en ze had blond haar en blauwe ogen, net als haar Zweedse voorouders. Ik weet vrij zeker dat toen ik haar op de eerste schooldag zag, mijn mond openviel en ik was zeker niet de enige. Iedere jongen fluisterde over haar en er was vrijwel geen twijfel in mijn gedachten dat ze verreweg het knapste meisje was dat ooit voet had gezet in de klas van juf Hartman op de Arthur E. Edmonds-basisschool.

Maar het verschil tussen mij en de andere jongens op school was dat ik precies wist wat ik moest doen en zij niet. Ik zou haar het hof maken, en hoewel ik geen Richard Gere was met privévliegtuigen en diamanten halskettingen, had ik wel een fiets en wist ik hoe ik armbanden moest macrameeën, compleet met houten kralen. Die zouden echter later pas komen. Eerst moesten we – net als Richard en Julia – elkaar leuk gaan vinden. Ik begon redenen te zoeken om bij haar aan tafel te zitten tijdens de lunch. Terwijl zij praatte, luisterde ik en stelde ik vragen, en weken later, toen ze eindelijk tegen me zei dat ze me aardig vond, wist ik dat het tijd was voor de volgende stap. Ik schreef een gedicht voor haar – over haar leven in Minnesota en over hoe mooi ze was – en liet het op een middag in de schoolbus in haar hand glijden, samen met een bloem. Ik ging op mijn plek in de bus zitten en wist precies wat er ging gebeuren: ze zou begrijpen dat ik anders was, en daarmee zou er een nog grotere openbaring komen, eentje die ertoe zou leiden dat ze mijn hand zou pakken en me zou vragen of ik met haar mee wilde lopen naar haar huis als we de bus uitstapten.

Alleen pakte het niet zo uit. In plaats van het gedicht te lezen, zat ze de hele weg naar huis met haar vriendin April te babbelen, en de volgende dag zat ze bij de lunch naast Tommy Harmon en praatte ze helemaal niet tegen mij. En ook de dag daarop praatte ze niet

tegen me, en ook de dag daarna niet. Toen Marge me later zag zitten kniezen in mijn slaapkamer, vertelde ze me dat ik te veel mijn best deed en dat ik gewoon mezelf moest zijn.

‘Ik ben mezelf.’

‘Dan moet je misschien veranderen,’ kaatste Marge terug, ‘want je komt over als iemand die wanhopig is.’

Het probleem was: ik had geen moment getwijfeld. Twijfelde Richard Gere? Het was duidelijk dat hij meer wist dan mijn zus, en nogmaals, dit is een punt waar wijsheid en ik duidelijk in tegenovergestelde richtingen over de snelweg reden. Want *Pretty Woman* was een film en ik leefde in de echte wereld, maar het patroon dat ik begon met Melissa Anderson bleef, met enige variatie, doorgaan, totdat het uiteindelijk een gewoonte werd waar ik niet meer mee kon stoppen. Ik werd de koning van de romantische gebaren – bloemen, briefjes, kaartjes, dat soort dingen – en op de universiteit was ik zelfs de ‘stille aanbiddler’ van een meisje dat ik leuk vond. Ik hield deuren open en betaalde voor etentjes, en ik luisterde wanneer een meisje wilde praten, zelfs als het ging over hoeveel ze nog steeds van haar ex-vriendje hield. De meeste meisjes vonden me oprecht leuk. Dat meen ik serieus. Voor hen was ik een vriend, het soort jongen dat werd uitgenodigd om mee te gaan met een groep vriendinnen als ze uitgingen, maar ik slaagde er zelden in om het meisje dat ik op het oog had in de wacht te slepen. Ik zou niet kunnen zeggen hoe vaak ik heb gehoord: *Je bent de aardigste jongen die ik ken, en ik ben ervan overtuigd dat je ooit iemand vindt. Ik heb twee of drie vriendinnen aan wie ik je waarschijnlijk wel kan koppelen...*

Het was niet gemakkelijk om de jongen te zijn die perfect voor een ander was. Vaak bleef ik achter met een gebroken hart, en ik kon maar niet begrijpen waarom vrouwen me vertelden dat ze bepaalde eigenschappen wilden – romantiek, genegenheid, belangstelling en het vermogen om te luisteren – en het dan niet waardeerden als het hun daadwerkelijk aangeboden werd.

Ik was niet helemaal ongelukkig in de liefde, uiteraard. Op de middelbare school had ik in de vierde klas een vriendinnetje dat Angela heette; op de universiteit was ik het grootste deel van mijn derde jaar met Victoria. En tijdens de zomer na mijn afstuderen,

toen ik tweeëntwintig was, ontmoette ik een vrouw die Emily heette.

Emily woont nog steeds in de buurt, en in de loop der jaren heb ik haar her en der gezien. Zij was de eerste vrouw van wie ik ooit heb gehouden, en aangezien romantiek en nostalgie vaak samengaan, denk ik nog steeds aan haar. Emily was een beetje een bohemien; ze gaf de voorkeur aan lange bloemetjesrokken en sandalen, droeg maar weinig make-up en was afgestudeerd in de schone kunsten met de nadruk op schilderen. Ze was ook heel mooi, met kastanjebruin haar en groenbruine ogen met gouden spikkeltjes, maar behalve haar lichamelijke verschijning was er nog meer. Ze lachte snel, was aardig tegen iedereen, en ze was intelligent, een vrouw van wie de meeste mensen vonden dat ze perfect was voor mij. Mijn ouders aanbaden haar, Marge was dol op haar, en als we samen waren, voelden we ons op ons gemak zelfs als we niets zeiden. Onze relatie was gemoedelijk en ontspannen; we waren nog eerder vrienden dan geliefden. Niet alleen konden we overal over praten, maar ze vond ook de briefjes heerlijk die ik onder haar kussen legde of de bloemen die ik zomaar op haar werk liet bezorgen. Emily hield net zoveel van mij als van romantische gebaren, en nadat ik een paar jaar een relatie met haar had gehad, maakte ik plannen om een aanzoek te doen. Ik deed zelfs een aanbetseling voor een verlovingsring.

En toen verklootte ik het. Vraag me niet waarom. Ik zou de schuld kunnen geven aan de drank die avond – ik had gedronken met wat vrienden in een kroeg – maar om de een of andere reden begon ik een gesprek met een vrouw die Carly heette. Ze was mooi, ze wist hoe ze moest flirten en ze had het pasgeleden uitgemakt met haar vriendje, met wie ze heel lang een relatie had gehad. Het ene drankje leidde tot nog een drankje, dat leidde tot nog meer geflirt en uiteindelijk belandden we met elkaar in bed. De volgende ochtend maakte Carly duidelijk dat wat er was gebeurd niet meer dan een eenmalige gebeurtenis was, zonder verdere consequenties, en hoewel ze me een afscheidskus gaf, nam ze niet de moeite om me haar telefoonnummer te geven.

Er zijn een paar heel eenvoudige Mannenregels in dit soort situaties, en Regel Nummer Eén is deze: *Nooit, maar dan ook nooit vertel-*